

# **Uitstel van executie**

**Arne Van der Linde**

**Een kortverhaal**



Men zegt weleens dat liefde, inlevingsvermogen en uitzonderlijke intelligentie échte superkrachten zijn en opvoeders, zorgverleners en artsen bijgevolg een heldenstatus mogen claimen. De achtjarige Dale geloofde niet in zulke nonsens. Dergelijke ordinaire vaardigheden stelden niets voor in vergelijking met heuse bovennatuurlijke gaven, zo meende hij. Welke gezonde sterveling zou tenslotte opteren voor grenzeloze genegeheid, extreme empathie of een buitengewoon brein wanneer laserogen, elastische ledematen en ingebouwde spinragpistolen eveneens tot het keuzepakket behoorden? Niemand, toch?

Desondanks redden sociale begeleiders, verplegers en chirurgen reële levens op dagelijkse basis, terwijl Kryptonianen, bliksemsnelle wetenschappers en vleermuis mannen dat slechts op schermen en in plaatjesboeken konden. Die nuchtere, realistische benadering was echter niet aan Dale besteed. Noem het jeugdige naïviteit, maar de knul achtte de kans op mystieke vermogens allesbehalve onbestaande. Vermits zijn moeder er stellig van overtuigd bleef dat alcohol de ideale oplossing vormde voor hun financiële sores, mocht hij best hopen op een wonderlijk voorval dat abnormale giften niet langer tot dromen en fictieproducties beperkte.

In een ver verleden waarvan 's jongens geheugen niet meer dan luttele flitsen had bewaard, had zijn vader de voorkeur van hun tweekamerflat achter zich dichtgegooid om ze nooit opnieuw te openen. Hoewel Dale zich de exacte datum van dat plotse vertrek niet herinnerde, had zijn mama de dag onbewust in zijn gedachtenis vereeuwigd. De onverwachte aftocht van zijn pa betekende namelijk tevens de verwelkoming van Ronald, een opvallend platte rendierknuffel die het gemis op haast magische wijze had verzacht en zich sedertdien een opmerkelijk trouwe

vriend had getoond. Uit eerbied had de knaap hem vernoemd naar de mascotte van een fastfoodketen.

Een hele poos hadden moeder en kind zich kranig geweed tegen de narigheid waaraan menig éénouderhuishouden ten prooi valt na een onverhoedse decimering. Een drukke job, schoolse opdrachten en ontelbare stripboeken legden immers zodanig beslag op de aandacht dat er amper tijd resteerde om te luisteren naar de onafwendbare sirenenzang der ellende. Ongeveer een jaar na Ronald (n.R.) en zo'n honderd comics sinds de start van die alternatieve kalender (Dale had de christelijke telling afgedankt en de geboorte van zijn stoffen poppetje als nieuw ijkpunt genomen) had de tegenspoed evenwel een eerste piek bereikt.

Wegens veelvuldig drankgebruik op de werkvloer lag een ontslag uiteraard voor de hand. Helaas was dat enkel het eerste dominosteentje van een recordparcours gebleken. Achterstallige huur volgde, evenals voedselrantsoenering, kledingslijtage en een onontkoombare stop op de niet-aflatende stroom beeldverhalen uit het stripwinkeltje om de hoek. Bierwalmen, gekreukte vloeitjes en inwisselbare pluspapa's begeleidden hem als enige rode draad doorheen een eindeloze periode van ontzegging en *fish sticks*.

Dale was ontsnapt. Hij had zijn toevlucht gezocht in zijn collectie albums met bladzijden vol gekleurde vakjes waarop de tekenaar in kwestie de avonturen van gemaskerde, gekapte en bemantelde figuren had vastgelegd. In Gotham, Central en Starling City tierde de criminaliteit welig, maar voelde de jongen zich vreemd genoeg thuis. Samen met de wanhopige bewoners aanriep hij er de lokale beschermengel om hen te bevrijden van doorgedraaide professors, vliegende goblins en menselijke pin-

guïns. Ook tijdens de weinige uren die hij in de niet zo fijne werkelijkheid spendeerde, droeg hij de codes der helden hoog in het vaandel. ‘Luister, glimlach, knik’, luidde de wijze raad van een multimiljonair in een zelfontworpen, ijzeren uitrusting, ‘en doe vervolgens wat je sowieso al van plan was.’ Met behulp van dat advies bedwong het joch hoog opblaziende ruzies, pesterige schimpscheuten en misplaatste vaderlijke aanrakingen van slecht geschoren mannen die vergeefs naar de vrijgekomen hand van zijn vaak straalbezopen moeder dongen.

Ooit zou hij hen met gelijke munt terugbetalen, zo zwoer Dale zijn pluchen rendiermaatje regelmatig. Wanneer de wetenschap zichzelf overtrof of een goddelijk wezen zijn bestaan bevestigde en hem hemelse capaciteiten toebedeelde, zou hij zijn toorn botvieren op zij die hem hadden gefaald. In tussentijd negeerde hij de droge keel en grommende buik en voedde zich met wraak, een brandstof die het leeuwendeel van zijn voorbeelden nota bene tot grootse prestaties had geïnspireerd. Hij zou hen weldra vervoegen in de Stark Tower of de Hall of Justice, prentte hij zichzelf in. Niet voor het eerst besepte Dale hoezeer zijn eigen penibele leefomstandigheden geleken op de benarde beginsituatie van een Super-, Bat- of Ant-man. Een gelijksoortige combinatie van toevalligheden moest zelfs de meest standvastige twijfelaar van het lot wel over de streep trekken. De jongen wist het dan ook absoluut zeker: een toekomst waarin hij het kwaad bestreed aan de zijde van Green Arrow, Hawkeye en hun collega’s was haast onvermijdelijk.

In afwachting van die gelukzalige dag trof het kereltje de nodige voorbereidingen. Zo noteerde hij de voor- en achternamen van zijn belagers stuk voor stuk in een kladschriftje met ezelsoren en koffievlekken. In de mate van het mogelijke voegde

hij er een korte beschrijving aan toe en als hij écht in een enthousiaste bui verkeerde, voorzag hij die analyse zelfs van een potloodschets, zoals de besnorde inspecteurs in zijn comics voortdurend deden. Hij zou die snuivende hufters te allen prijze vinden en de rekening vereffenen, gevolg geven aan hun daden van schaamteloze ontering.

Misschien zou het nog een half leven duren, evengoed gebeurde het morgen al. Dale hield zich niettemin elke avond voor dat het in de daaropvolgende nacht zou geschieden. Die grijze zone waarin uitputting de concentratie van de gewone burger op de proef stelde en daarmee de weg plaveide voor haatdragende booswichten leende zich namelijk perfect voor de gelegenheid. Journalist, fotograaf of CEO *by day* en superheld *by night*, zo was het toch, niet? Daarom sliep de knul steevast onder een gerafelde rode cape (een cadeautje uit een lang vervlogen tijdperk waarin er nog sprake was van geschenken) die hij tussen zijn rillend lijfje en de dunne deken propte, hopen dat hij tijdens zijn ochtendlijke tandpoetsbeurt plots een eindje boven de grond zou zweven of hij de gedachten van zijn onderbuurman door muur en schedel heen zou kunnen lezen.

Tot dusver had hij de wekker jammer genoeg telkens handmatig moeten uitschakelen, was hij te voet naar school moeten wandelen en had hij er de pesterijen het hoofd moeten bieden zonder de minste indicatie van speciale gaven. De eerlijkheid gebod Dale overigens te bekennen dat zijn onvoorwaardelijke vertrouwen in de verwerving van die bijzondere persoonlijke giften enigszins was aangetast door Het Incident dat zich rond 4 n.R. had afgespeeld.

Een geslaagde inbraak is doorgaans een waarachtig huzarenstukje. Nochtans vereist het welbeschouwd slechts drie zaken:

een set klim-, kraak- en sluiptechnieken, efficiëntie en stalen zenuwen. Bovendien is een beetje voorkennis altijd nuttig en vormt een vlot samenwerkingsverband evenmin een overbodige luxe. Een indringer die hoog scoort op de desbetreffende criteria wandelt in het beste geval al fluitend het beoogde bouwwerk uit, met een flinke buit in zijn zakken en een koud biertje in het verschiet. Binnen slapen de bewoners ondertussen zorgeloos voort en een paar straten verder knappen ook de nachtshift-flikken een uiltje. Wanneer de dief van dienst echter niet zo goed heeft opgelet tijdens de praktijklessen is een moderne plundertocht geenszins een *walk in the park*. Het hoeft bijgevolg niet te verbazen dat het gros van de huiskraken niet volgens plan verloopt en vaak zelfs uitdraait op een onvervalste catastrofe met meerdere slachtoffers als resultaat.

Bijna vier jaar geleden had Dale een lid van die laatste groep recht in de ogen gekeken: een loser, een dwaas, een prutser, maar wel eentje met een geladen pistool in de hand. De bandiet was druk in de weer geweest met het waterreservoir van het toilet toen de jongen nietsvermoedend de badkamer was binnengestapt voor een nachtelijk plasje. Daarop was Dale versteend en had hij de rode stof van zijn cape krampachtig vastgegrepen. De man had net zozeer verrast geleken. Wellicht had hij de onverwachte pisbeurt van een kleuter niet ingecalculeerd. Blijkbaar was het kind van de afwezige vrouw des huizes hem tijdens de bespreking ontgaan of had hij simpelweg op goed geluk een appartement uitgekozen. Hoe het ook zij, in het overweldigende schijnsel van tl-licht op witte tegels had hij onhandig met het deksel van de wc-pot en het vuurwapen gejongleerd, terwijl een uit de kluiten gewassen kleuter hem de doorgang had ontzegd. Gedurende enkele seconden hadden hun blikken zich

in elkaar geklikt: schurk en held, lijnrecht tegenover elkaar. Als er één cruciaal moment in het vooralsnog korte leven van het kereltje was geweest dat vroeg om bovennatuurlijke krachten, dan was het dit wel.

Toch was er niets gebeurd. Geen tinteling, geen scherpstelling van de zintuigen, geen insectenbeet. Niets. In een vlaag van bravoure had Dale daarom het bloedkleurige katoen tussen zijn vingers laten glijden en zich pontificaal in de deuropening geposteerd. Het signaal was overduidelijk: de inbreker zou langs hem moeten. Indien hij had gehoopt dat de misdadiger zijn revolver zou neerleggen en zich gewillig zou overgeven, was hij eraan voor de moeite. Eenmaal hersteld van de shock en terug in opperbest humeur had de boef de hilariteit van de situatie schijnbaar erkend. Hij was grinnikend op het joch af gelopen, had hem kort over zijn bol geaaid om hem meteen erna in het bad te duwen en de aftocht te blazen. Overrompeld door wat zich in die ene minuut had afgespeeld (of net niet) was Dale in de witte kuip blijven liggen, waar zijn moeder hem de volgende ochtend bij haar thuiskomst had gevonden.

Meer nog dan het gevaar waaraan hij destijds was ontsnapt, boezemde het gebrek aan hulp van bovenaf hem angst in. Had Jezus, Jozef, Abraham, Allah, God of wie er in hemelsnaam op de volkentoppen zetelde dan niet gezien dat hij in hoge nood had verkeerd? Werkelijk alle ingrediënten waren aanwezig geweest: de dreiging, de overmacht, hijzelf en de cape. Een betere aanleiding om hem zijn krachten te schenken zou er vermoedelijk niet meer komen. En toch... Toch droeg Dale een flanellen pyjama onder een versleten mantel in plaats van een latex kostuum met een stoer logo op de borst. Toch piekerde hij 's nachts in bed en



rende hij niet over daken van woningtorens. Toch voelde hij zich ongewoon nutteloos en niet heroïsch of onbevreesd.

Na uitgebreid beraad met zijn knuffel was Dale daarom tot de vaststelling gekomen dat er hem nog één ultieme mogelijkheid restte, een laatste strohalm vooraleer zijn droom net als zijn vader, zijn vrienden en zijn gelukkige jeugd genadeloos verdampte: een vuurproef, en toevallig wist de jongen precies hoe hij de aandacht van Zij Die Over Krachten Beslisten kon opeisen. Zodoende wachtte hij tot zijn moeder naar de buurman op het vijfde was vertrokken om zich er over te leveren aan de bedenkelijke geneugten van de nacht. Daarna was hij uit zijn bed geklommen, had zijn mantel om zijn nek gebonden en was met Ronald in een klamme vuist de flat uit geglipt.

Sensoren ontwaarden zijn schuifelende passen en toverden lichtoranje golven op de muren. Stemmen van mannen, vrouwen, kinderen en nieuwslezers wisselden elkaar af, namen toe in volume en luwden enkele tellen later weer. Af en toe echode onheilspellend hakkengeklik door de gangen en viel er een deur in het slot, maar de knaap liep de eigenaars niet tegen het lijf. In die schemerperiode tussen luieren en slapen voelde niemand de behoefte om zijn of haar benen te strekken in de kille traphal van het complex. Wie zich wel op de overloop waagde, racete in ijtempo van buiten naar binnen of omgekeerd. Omwegen waren op dit uur uit den boze.

Dale duwde de bloedrode stang van de noodexit omlaag en verschaftte zichzelf zo toegang tot het dak, waar een zachte wind zijn haren beroerde en zijn mantel opbolde. In de verte weerklonken sirenes en gierden banden. Indien de knul in zijn opzet slaagde, zou hij waarschijnlijk in een mum van tijd een klus hebben gevonden. *No rest for the wicked*, letterlijk dan. Een

tikkeltje aarzelend plaatste hij de ene voet voor de andere en naderde de rand van het gebouw. Eenmaal aan de goot vloekte Dale binnensmonds, toen hij beseftte dat hij was vergeten zijn Spider-Man-pantoffels in te ruilen voor ietwat gepaster schoeisel. Ach, milderde hij, ook helden maakten beginnersfouten. Per slot van rekening droeg Superman zijn onderbroek nog steeds boven zijn tenue en volhardde Thor in zijn weigering om 's winters een trui met lange mouwen aan te trekken.

Daar stond hij dan, in de mix van duisternis en eerste sneeuw die talloze comiccovers, posters en shirtbedrukkingen had voortgebracht. De volgende seconden zouden voor eens en altijd uitklaren of zijn hoop op een carrière als bovenmenselijke behoeder des volks gerechtvaardigd was of hij zich enkel een rad voor de ogen draaide. De jongen zuchtte diep en zette een laatste pas in de richting van de donkere leegte. 'Waarom vallen we?' vroeg hij aan zijn doofstomme rendiermaatje. 'Juist, ja. Om te leren hoe we onszelf kunnen oprapen.'

Dale wierp een blik op de gekartelde skyline van zijn geboortestad. En sprong.

**Dit kortverhaal werd je gratis  
aangeboden door uitgeverij Hamley  
Books.**

**Wil je meer weten over onze boeken?  
Bekijk dan zeker onze website via  
[www.hamleybooks.be](http://www.hamleybooks.be)<sup>1</sup>**

---

**1. <http://www.hamleybooks.be>**

